

27. neděle v mezidobí C

**Bůh nám nedal ducha bojácnosti,
ale ducha síly, lásky a rozvážnosti. (2 Tim 1,7)**

První čtení

Habakuk 1,2-3; 2,2-4

Jak dlouho již volám o pomoc, Hospodine, – ty však neslyšíš; křičím k tobě: "Násilí!" – ty však nepomáháš. Proč mi dáváš hledět na bezpráví? Můžeš se dívat na soužení? Zpustošení a násilí je přede mnou, povstávají hádky, rozmáhá se svár. Tu mi Hospodin odpověděl a řekl: "Napiš vidění, vyryj ho zřetelně na desky, aby ho mohl každý snadno přečíst. Na určený čas totiž ještě (čeká) vidění, spěje však k naplnění a nezklame. I když ještě prodlévá, počkej na ně, neboť jistě se splní, nedá se zdržet. Hle, zahynul ten, kdo nebyl upřímný v duši, spravedlivý však bude žít pro svou věrnost."

Druhé čtení

2. Timotejovi 1,6-8.13-14

Milovaný! Vybízím tě: zase oživ plamen Božího daru, který ti byl dán vkládáním mých rukou. Vždyť Bůh nám nedal ducha bojácnosti, ale (ducha) síly, lásky a rozvážnosti! Proto se nestyd' veřejně vyznávat našeho Pána ani (se nestyd') za mě, že nosím kvůli němu pouta. Naopak: Bůh ti dej sílu, abys nesl jako já obtíže spojené s hlásáním evangelia. Jako vzoru zdravé nauky se drž toho, cos ode mě slyšel, a (měj přítom) víru a lásku v Kristu Ježíši. Ten drahocenný, (tobě) svěřený poklad opatruj skrze Ducha svatého, který v nás bydlí.

Evangelium

Lukáš 17,5-10

Apoštolově prosili Pána: "Dej nám více víry!" Pán řekl: "Kdybyste měli víru jako hořčičné zrnko a řekli této moruši: 'Vyrvi se i s kořeny a přesad' se do moře!', poslechla by vás. Když někdo z vás má služebníka a ten orá nebo pase, řekne mu snad, až se vrátí z pole: 'Hned pojd' a sedni si ke stolu'? Spíše mu přece řekne: 'Připrav mi večeři, přepásej se a obsluhuj mě, dokud se nenajím a nenapiji. Potom můžeš jíst a pít i ty.' Děkuje snad potom tomu služebníkovu, že udělal, co mu bylo přikázáno? Tak i vy, až uděláte všechno, co bylo přikázáno, řekněte: 'Jsme jenom služebníci. Udělali jsme, co jsme byli povinni udělat.'"

K zamyšlení

"Nyní, když může každým okamžikem vypuknout třetí světová válka, kdy je naše země jen jakýmsi nešťastným shlukem, přichází na mne pokušení vzdát se veškeré naděje, že jednou snad utrpení skončí, kdy člověk nemá před očima žádný velký cíl, ale bojuje jen pro jakési malé parciální cíle. Pouze v malých bodech se děje jakási změna, ale člověk nemá žádný cíl, neexistuje nic, co člověka zajímá, existuje jen chaos."

Tak popisuje pětasedmdesátiletý filosof Jean Paul Sartre světovou situaci. Co mu může člověk nabídnout? Malé záblesky světla nemohou nic ozářit, když svět a lidstvo patří do budoucna temně, vidí budoucnost málo růžově a přijatelně. V mnoha oblastech překročilo lidstvo únosnou míru. V tomto chaosu je každý z nás zapleten.

Sartre zde vyjadřuje základní problém všech věřících lidí: zažívají do nebe volající nespravedlnosti, ale nebe mlčí. Ti, kteří mají ostré lokty se prosazují a vede se jim znatelně lépe než těm, kteří se snaží zachovat si víru. Tyto zkušenosti vedou automaticky k pokušení ptát se, co se vlastně dotkne přítomnosti a chování živého a milujícího Boha.

V podobné situaci se nachází v prvním čtení prorok Habakuk, kdy bojuje s Božím nepochopitelným chováním ve velmi zkoušeném světě. Jak může Bůh nečinně přihlížet jak lidé trpí, jak panuje násilí, útisk a rozbroje? Za tímto bojem stojí zoufalá otázka, zda Bůh opravdu stojí na straně nespravedlivě stíhaných, mučených a těch, co úpí v područí! Toto čtení je i jakýmsi kritickým dotazem na vlastní Boží obraz: kolik jasné "negativity", kolik jasného Božího mlčení můžeme snést? Smí mít Bůh temné, nepochopitelné rysy? Může být utrpení začleněno do víry nebo vede následně k ateismu?

Otázky ohledně temných životních stránek, nespravedlností a utrpení nemohou být zpracovány teoreticko-filosoficky. Lidé, kteří se setkali s jejich tvrdostí, bezvýchodností a nepochopitelností vědí, že odpověď nenajdou v ignorování, filosofování, ne ve zbožném zapírání toho, co by ve skutečnosti nemělo existovat, ale že odpověď najdou ve vnitřním, bolestivém a trpělivém prožití těchto zkušeností. Ale otázka na to Kdy, Kde a Jak zůstává otevřená.

Proti Sartrovým slovům můžeme postavit "jen" slova jedné staré židovské ranní modlitby: "Věřím pevnou vírou v příchod Mesiáše, a kdyby i otálel, přesto očekávám každým okamžikem jeho příchod." V této modlitbě obsahuje hebrejské slovo pro "víru" dynamiku a sílu, která prostupuje celým životem, která se vždy projevuje uprostřed všeho utrpení, pronásledování a všech katastrof.

Jelikož nám tato forma víry nepadne sama o sobě do klína, vyjadřuje se v prosbě učedníků: "Zvětši naši víru!" Ježíšova odpověď na tuto prosbu se zdá být odmítavá, ale ve skutečnosti je povzbuzující: víra, která je velikosti hořčičného zrna může hory přenášet! Nečekejme tedy na zvětšení naší víry z venku, ale doufejme v sílu naší vlastní slabé víry! Hledejme zdroje víry v našem vlastním nitru!

To, co vypovídají následující řádky o vztahu pána a jeho sluhy je přirovnáním z tehdejšího sociálního uspořádání, které nás má varovat, abychom naši víru a vztah k Bohu nedegradovali jen na jakési obchodování. Nejde o to, abychom si od Boha vysloužili odměnu. Co bychom jako lidé měli dělat je pouze to, abychom vždy důvěřovali, že nám Bůh zůstane věrný a nenechá nás padnout.

Budme tedy navzdory veškerému lidskému rozumu, všemu racionálnímu myšlení, posilněni v této víře a plni naděje se snažme přispět svým dílem na cestě do zaslíbené země. "Víra je pták, který zpívá, když je noc ještě temná." (Rabindranath Tagore)